

на моя-та жизнь, на кои-то отдавахъ только уваженіе, какъ-то са покровительства-та, богатство-то, честь, сладострастія, и слава-та и мнѣнія-та, кои-то се борять по всяка-та вселенна. Мнозина-та отъ чловѣцы-те, кои-то видѣхъ да се борять за тия суеты съ лудость сравнявамъ ги съ волны-те на крайтекуща-та рѣка кои-то се чунять на пѣна, и ставать за всегда невидими. Азъ же оставямся тихомъ въ рѣка-та на время-то да мя носивъ будущій безконечный океанъ, и чрезъ зрѣніе-то въ настоящій камъ гармоніи-те на природа-та като се възвышавамъ камъ создатели и, надѣвамся, въ другъ свѣтъ но благополученъ животъ.

Хотя да не се вижда отъ хижка-та ми лежаща средъ лѣса, только множество неща, колко-то виждаме отъ могила-та, гдѣ-то сѣдиме, нахождатся обаче положенія благоугодни, и истина за чловѣкъ, кой-то обыча като мене да се собира въ себѣ си нежели да се простира на вонъ. Рѣка-та що е предъ врата-та ми пренинува на право лѣса, и ми представлява пространъ каналъ подъ сѣнка на всякакви дрова, сирѣчь на калофила, абапозы, гомови и масланы дрова, и тарчиново. Нахождатся тукъ